

**Wyrok Sądu Najwyższego
z dnia 31 stycznia 1928 r.
sygn. akt III RW 2394/27**

Okoliczność, że strona zrzekła się wyznaczenia rozprawy apelacyjnej, nie pozbawia sądu apelacyjnego prawa wyznaczenia rozprawy i ponowienia dowodów w przewodzie odwoławczym.

Sąd Najwyższy jako sąd rewizyjny
pod przewodnictwem sędziego Sądu Najwyższego Angermana,
a w obecności sędziego Sądu Najwyższego Hroboniego i sędziego Sądu Najwyższego dra Krzyżanowskiego jako sędziów,
w sporze małoletniej Michaliny Kubalówny, działającej przez matkę i opiekunkę Marię Kubalównę w Przyborowie, powódkę, zastąpioną przez adwokata dra Henryka Blocha w Brzesku,
przeciw Annie ze Ziejków Dobkowej, rolnicze w Radłowie, pozwanej, zastąpionej przez adwokata dra H. Rosemanna w Radłowie,
o uznanie bezskuteczności kontraktu kupna-sprzedaży z.p.n.,
wskutek rewizji pozwanej, od wyroku Sądu Apelacyjnego w Krakowie jako sądu odwoławczego z dnia 23 czerwca 1927 r., sygn. akt Bc II 214/27, którym na odwołanie powódki zmieniono wyrok Sądu Okręgowego cywilnego w Krakowie z dnia 17 lutego 1927 r., sygn. akt Cg XI B 1729/26,
na posiedzeniu niejawnym.

postanowił:

nie uwzględnić rewizji i przysądzić powódce koszty przewodu rewizyjnego w kwocie 62,95 zł, które jej pozwana do rąk opieki winna zapłacić w dniach czternastu pod rygorem egzekucji:

Uzasadnienie

Pozwana zaczepia zaskarżony wyrok ze stanowiska przyczyny rewizyjnej z § 503 pkt 3 i 4 austriackiego k.p.c., a rzeczowo wywodzi też przyczynę rewizyjną z § 503 pkt 2 austriackiego k.p.c.¹; wszystkie te przyczyny jednak są nieuzasadnione.

Przyczyny rewizyjnej § 503 pkt. 3 austriackiego k.p.c. pozwana wcale nie wywiodła, więc się ją pomija, jako bezprzedmiotową.

Okoliczność, że powódka zrzekła się wyznaczenia rozprawy apelacyjnej, nie mogła pozbawić Sądu Apelacyjnego prawa wyznaczenia rozprawy i ponowienia

¹ Austriacka ustawa z dnia 1 sierpnia 1895 r. o postępowaniu sądowym w cywilnych sprawach spornych (Procedura cywilna), Dz.U.P. 1895 poz. 113.

dowodów w przewodzie odwoławczym, jeżeli to uważał za konieczne w celu wykonania służącej temuż sądowi kontroli oceny dowodowej i trafności ustaleń sądu (§§ 481 i 488 k.p.c.¹).

Sprzeczne zaś z aktami jest twierdzenie rewizji, jakoby powódka w odwołaniu nie zaczęła ustaleń faktycznych pierwszego wyroku. Wedle bowiem treści odwołania powódka podniosła w nim, także przyczynę apelacyjną mylnej oceny sprawy pod względem faktycznym i zwalczała trafność ustaleń wyroku pierwszej instancji, w szczególności zasadniczego ustalenia dotyczącego zamiaru, jakim kierował się poprzednik pozwanej Michał Dobek, przy przeniesieniu na nią własność swej realności. Prawna ocena sprawy, której dał wyraz sąd odwoławczy w zaskarżonym wyroku, jest zupełnie trafna i ustawowo uzasadniona. Okoliczności, przytoczone w rewizji w celu wykazania, że Michał Dobek pozbywając pozwanej swą realność nie działał w zamiarze pokrzywdzenia swej nieślubnej córki tj. małoletniej powódki, nie wykluczają tego zamiaru. Mylne zaś są wywody rewizji, jakoby Sąd Apelacyjny zastosował w danym wypadku również przepis § 2 ust. 4 ordynacji zaczepnej², gdyż wedle treści wyroku apelacyjnego opiera się tenże tylko na § 2 ust. 3 w związku z § 4 ordynacji zaczepnej.

Wobec tego nie można było uwzględnić tej bezzasadnej rewizji.

Orzeczenie o kosztach polega na §§ 41 i 50 k.p.c.

[Przywołane przepisy: § 41, § 50, § 48, § 481, § 488 §, 503 pkt 2,3,4 austriackiej procedury cywilnej z dnia 1 sierpnia 1895 r. (Dz. Pr. P. austr. Poz. 111)., § 2 ust. 3,4 §, § 4. rozporządzenie o ordynacji zaczepnej z 10 grudnia 1914.]

² Rozporządzenie cesarskie z 10 grudnia 1914 r. wprowadzające ordynację konkursową, ugodową i zaczepną, Dz.U.P. 1914 nr 337.